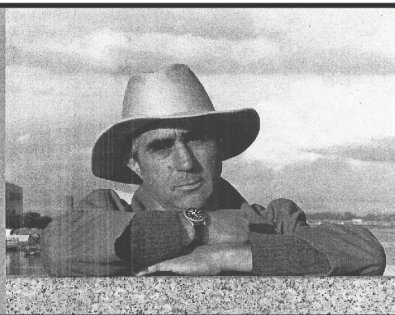

O
recuncho
de
Pío
Dalonga

Pequeno lobo solitario coleccionista de periódicos de todo o mundo e nas linguas mais exóticas. Tamén colecciona fotos de rostros do seu pobo, eses personaxes que no entroido suben e baixan pola catorce. A figura de Pío é recoñecida pola súa cámara en bandoleira.

Pío, de pluma fácil, escribe desinhibido con prosa costumista escrutando nas xentes e paisaxes humanas do Grove.

A erótica é unha constante nos seus relatos onde máis dunha vez describe as súas propias frustracións amorosas, espallando os límites do seu conto ate o absurdo.

Recréase cos marcos da consciencia motivado polo dinamismo dun pobo que se sente orgulloso do seu lobo solitario.

Minué do corsé de Mariajosé

Mariajosé está diante do espello poñendo o corsé. O corsé de Mariajosé ten baleas de ferro que lle apreixan a cintura. Mariajosé imaxínase que a está apreixando Taylor Lautner. Diante do espello, Mariajosé pon o corsé. Mariajosé soña con que chegue o seu príncipe azul vestido de Leyba, que "viste al hombre y desviste a la mujer", e a convida a cear no Isolino pratos de alta cociña. Cearán Hor dóevre, Filet de boeuf en Bellevre, Pains de canelés de Rome, Ballotine de faisán Saint-Hubert, salade Potel, Glacé sucess condé Desserte; e beberán chardonnay Grand Reservé, Raventós Rossell heretat brut reserve e Möet Chandon.

Mariajosé estiliza a súa figura co corsé. Mariajosé ten unha combinación de braga, faixa e sostén. Mariajosé quere ter "peitos-táboa", silueta-esquina e figura-porte. "Hermoso pecho. Métodos parisienses, únicamente madame Helene Duvoy, célebre especialista parisienne de la estética del busto puede darle o devolverle un pecho ideal".

Mariajosé está encantadoramente encantadora co seu corsé. Diante do espello, Mariajosé apreixa o corsé e sorri cun sorriso forzado de felicidade de hipoteca a noventa anos. Mariajosé apreixa o corsé diante do espello e canta o cantar que aprendeu na escola das monxas, que di: "Pasimisá, pasimisá, por las puertas de Alcalá, el de 'alante' corre mucho y el de atrás se quedará". Mariajosé quería un príncipe azul. Mariajosé chateou en interné e atopou o seu príncipe azul. E o príncipe azul saíulle ran que chatea chatos de Sansón. Foron cear ao Isolino Crujipizza e beberon Micorazón gran reserva reservada. "Leyba sastre viste al hombre y desviste a la mujer". *Quod erat demonstrandum.*

Minué (do francés): baile elegante e grave que se executa entre dous. Entre Mariajosé e o seu corsé.

Taylor, in english, is sastre.

Escarlata foise polo vento e perdeu as bragas nos campos de Hortos

Ela xurou por *Nuestro Señorío Papá del Sielo* que nunca máis pasaría fame. Bati-cou a porta e baixou as escaleiras dándolle as costas ó das orellas, que a observaba de pé no descanso.

Saíu da casa resolta a resolver os problemas de difícil resolución. O lugar non o pretendía por ser apátrida. En canto estivo fóra, suspirou plenamente e sorriu.

Estaba disposta a darlle un xiro radical á súa cohabitación marital; tendo en conta que coa *habitación* marital compartida era pouco menos que difícil un entendemento racional que fixese posible a súa perfecta realización. E as fadas conspiraban nesa noite sublime para faceren os tempos inda non chegados. Avantou pola Pratería. Era unha raíña sen coroa agardando poder dispor do seu trono propio e reinar na noite. E veña *llintoni*, e veña vodka con laranxa,

e veña *güisquis*. E percorrendo os apou-sentos reais que se lle abrían ó seu paso foi perfilando a súa vinganza. Reinaba en Moja Ahí en toda a súa esplendorosa e plena *delicatessen*.

Ela xurara por *Nuestro Señorío Papá del Sielo* que nunca máis pasaría fame. Era a raíña.

E veña *güisap*, veña *tuenti* e vinte *yotuve* e eu teño, veña libro de *caraduras*. A intercomunicación era vital, como lle corresponde a unha ninfa da súa condición. A noite ía declinando e foi no parque de Terra de Porto cando a raíña descubriu o porqué da razón da electricidade estática, cando considerou que coa tal cantidade de *solteireras* malcasadas que neste santo lugar estaban xuntadas ás tardíñas xeraban unha corrente de electrodos positivos que poñen de punta os pelos e outras diversas masculinas vitalidades. Cando xa na Pratería

só reinaba siña Elisa a *Ghaiteira* co seu *remorque* de *ghasiosas*, a raíña roldaba polo camiño do muíño de siña Carme a *Parrula*, sen saber certamente como saír dese labirinto onde prometera unha eterna felicidade de luces de neon. Avantou xa confundida a esa súa corte de paredes de cristais de Murano, a esa súa alcoba con cama con dosel de perlé azul turquesa con sabas de satén, onde radicaba a única realidade que estaba certa de posuír. Xa vía ó fondo da luz o túnel, xa vía ó fondo do espello a súa distorsionada fasquía de mencer desesperado. E así foi como escoitou ó das orellas, dende o descanso da escaleira: "Francamente, nena; tanto che me ten que nunca máis pases fame, como que morras dunha *enchenta* dunha vez!". Amén!

Pío Dalonga